

Nedan följer några tidningsklipp från förr, om bland annat Frivilliga brandkåren, Brandkårmuseet(!) En övningsdag och Göteborgs brandkårs 50-års firande, med tillbakablick över åren.

*G-P hade exempelvis åter letat upp herr Heinemann inför 50-års firandet med en repris och bilder från ett tidigare reportage år 1912.
(likt tidigare bör man inte tro på allt...)*

Till detta har hämtats en del foton ur föreningsarkivet, vilka några har sitt ursprung i artiklarna, andra har fått komplettera texten.

Litet brandkårshistoria till brandkårsmötet.

En titt på Sveriges enda brandmuseum.

Göteborgs frivilliga brandkår samlad på Museigården.

(Uppe på trappan kan gamle Rossing lätt urskiljas på den mörka dräkten.)

När Sveriges Riksförbund av frivilliga brandkårer i dag samlas här till årsmöte är det så att säga på historisk mark. Göteborg har nämligen inom brandsläckningsväsendet anor, som det med rätta kan vara stolt över. Främst av alla Sveriges städer har nämligen vår stad skaffat sig en övad brandkår, och det en som i 30 år skötte försvaret här mot "Röde hanen" med den äran.

Göteborgs frivilliga brandkår av 1832 har ofta skildrats och berömts som en föregångare för dem som kommo efter, och det är icke meningen att här fördjupa sig i minnesteckning över den.

Det må dock vara på sin plats att erinra om den man, som tog initiativet till dess bildande, den danskfödde tobaksfabriksmästaren J. A. Rossing, som genom självstudier och en sällspord begåvning gjorde sig ett namn visst icke allenast, som en hurtig och duktig man och skicklig organisatör av den frivilliga brandkåren, utan även som vetenskapsman, vilket erkändes bl. a. genom ledamotskap i härvarande Vitterhets- och Vetenskapssamhälle.

Göteborgs frivilliga brandkårs stiftare
J. A. Rossing.

Av denna första brandkår finnes ännu en och annan veteran i livet. Så är förhållandet med den kække standarföraren på den ena av våra bilder. Det är hr Axel Hansson, lagerchefen hos Almedahls fabrikers Aktiebolag. Han bevarar ännu i dag ett varmt intresse för den gamla kårens minnen och då nu så mycket brandfolk från rikets olika delar skulle komma tillsammans här har han välvilligt ställt de gamla bilderna av Göteborgs frivilliga brandkår till vårt förfogande.

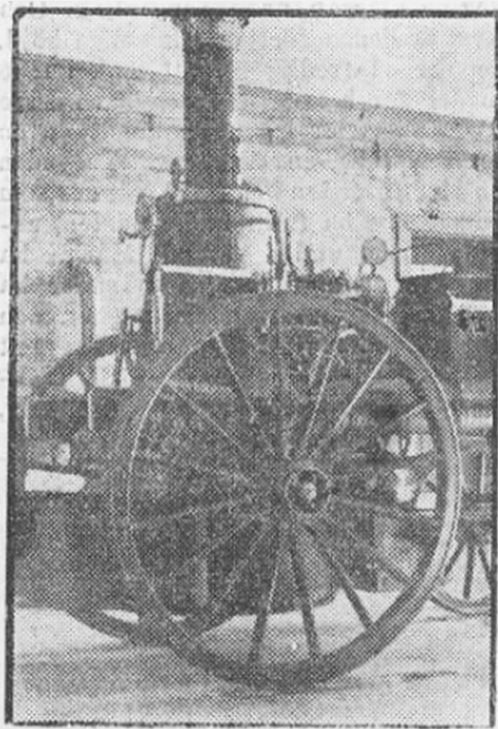
Då den första frivilliga brandkåren år 1862 avlöstes av en fast brandkår, som fick ny uppsättning av materiel, såldes den gamla, och då blev auktionens avkastning grundplåten i den ännu existerande Göteborgs frivilliga brandkårs pensionskassa.

Den nybildade kåren bestod i den ursprungliga formen blott 10 år, då den omorganiserades och erhöll den form, som organiskt utvuxit och fulländats till den brandkår, som vi ännu i dag hava härstädes.

Vårt nuvarande brandväsen är sålunda mer än de flesta andra direkt framvuxet ur gammal god historisk grund. Tyvärr har traditionen hängt i med sådan seg kraft, att det i många avseenden ännu i dag är allt för historiskt. Sålunda kan det ju nämnas som en kuriositet, att den första ångspruta, som kom i bruk i Skandinavien, tillverkad i England och inköpt för den 1862 bildade brandkåren, ännu i denna dag står parat till uttryckning i brandstationen i Olskroken. På den ena av våra bilder visas detta inventarium, som ju för sin ålder icke ser så värst anskrämligt ut, kanske mest därför att vi ännu icke blivit bortskämda med verkligt modern brandattiralj i Göteborg. I detta sammanhang kan det säkert intressera våra läsare att höra, att denna första skandinaviska ångspruta icke var den första. Just här i Göteborg hade en mekanisk verkstad på Stampen tillverkat en ångspruta, som vi dock icke då hade råd att införliva med vårt brandväsen. Den såldes lustigt nog till England, varifrån kort därefter vår egen första spruta köptes.

Göteborgs frivilliga brandkårs
standarförare.

Den första ångspruta som togs i bruk i Skandinavien.

Den som levat någon tid i någon av våra mindre eller medelstora städer, där mångstades ännu i dag brandväsendet står kvar på en skäligen primitiv ståndpunkt kan ha stort nöje av ett besök i det museum, som härvarande brandmanskap förenings hopbrakt. Det återstår naturligtvis ännu mycket att göra för att få detta museum så fullständigt, som man önskar och utan tvivel en dag kommer att få det.

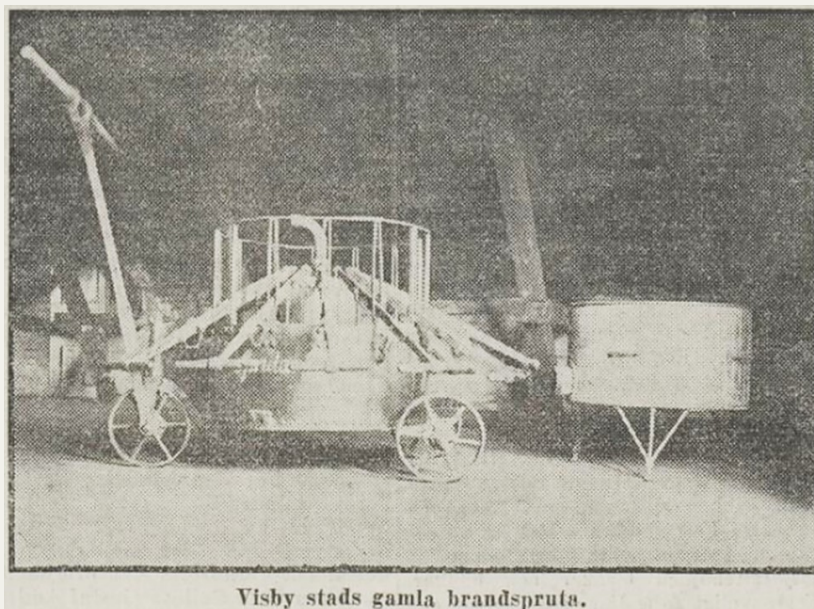
Framför allt bör det få en lokal, där föremålen kunna ordentligt uppställas och ordnas samt vårdas på ett sätt, som bättre motsvarar deras odisputabla kulturhistoriska värde än den vind, där de för närvarande äro inrymda.

Det skall villigt erkännas, att man gjort allt vad göras kan för att där bereda dem skydd och omvårdnad, men en ändamålsenligare lokal är ett berättigat önskemål och skulle dessutom göra föremålen lättare tillgängliga för en intresserad allmänhet.

Med museets intendent, överbrandmästare Blomgren som ciceron, har en av våra medarbetare besökt platsen, där föremålen äro samlade.

Där kan man få se en kuriös handkraftsspruta från Visby, skänkt av därvarande brandkår, då den utbytts mot en modernare. Vår bild ger en föreställning om pjäsen. Fjorton man kunde på en gång stå vid pumparne, och var och en hade sin särskilda pump att sköta. Därigenom hade man tänkt, skulle var och en utnyttja sin kraft till det yttersta och ingen kunde stå och hålla i stängen och bara följa med i takten, som var så lätt med den vanliga typen.

Där finnes vidare en samling småsprutor av mer eller mindre enkel konstruktion, gamla säckvävshinkar, rökmasker både av enklare och mera komplicerad konstruktion, signalhorn och ropare, allehanda patenterade småting t. ex. en påselningshake för en brandkärra, brandbomber - icke i den nu kända krigiska meningen utan dess raka motsatta - släckningsapparater av modernare typ o. s. v.

Visby stads gamla brandspruta.

Men i gamla dagar inriktade sig icke brandsläckningsväsendet allenast på att hålla sig med de ändamålsenligaste redskap. Det utvecklades också en viss glans vid dess uttryckningar. Vem minnes icke de ståtliga standar med nummer och divisionsnamn på, granna dukar som ofta förärades av beundrande damer, och då sömmats med silke på finaste material. De finnas att skåda i brokig mångfald. Och alla dessa mer eller mindre granna plåtar och emblem, med vilka de olika graderna utmärktes.

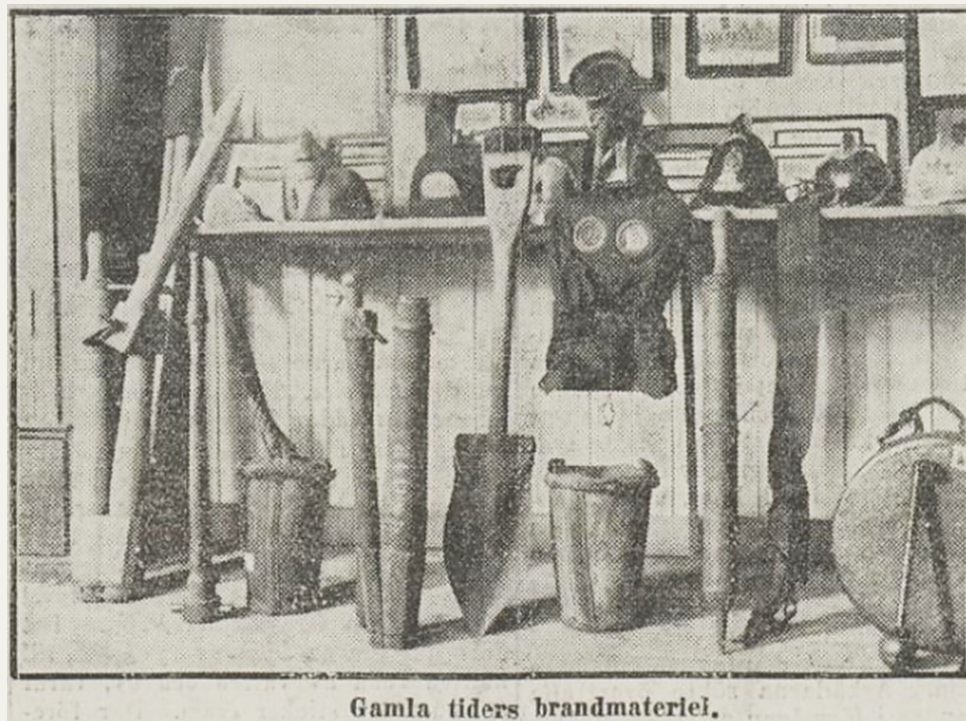
Skedde utryckningen nattetid, kunde det hända, att man fick se huru bakom brandkårens mäktige chef bars en lykta på stång med inskription; "Chefen", och var det på dagen utmärktes hans plats av en fana, med likartad inskription. För att nu icke tala om brandbolagens fruktade inspektörer, som ett tu tre kunde uppenbara sig, ja det kunde de visst ännu i mindre städer, slå allarm och med klockan i hand kontrollera hur raskt brandkåren kom till platsen. Då hade de skrudat sig i ett praktfullt blågult band över ena axeln för att alla skulle veta vem man hade framför sig.

Ja detta och mycket, mycket annat, som innebär mest glada kanske också ett och annat tragiskt minne från sorglösa pojkar, kan man få skåda på brandkårmuseet.

Man grips ovillkorligen av en stark förnimmelse av att utvecklingen även på detta område går med god fart och att kampen mot ett vådligt element håller på att organiseras, även utanför de större städernas områden på ett sätt som bättre motsvarar faran än förr. Det är en stor och betydelsefull uppgift i denna riktning det här församlade brandkårmötet upptagit.

I botten är den dock icke annat än det som en gång föresvävade gamla Rossing, då han organiserade den första frivilliga brandkåren här i Göteborg.

Duglig materiel, goda larmanordningar och övat folk är vad som behöves.

Gamla tiders brandmateriel.

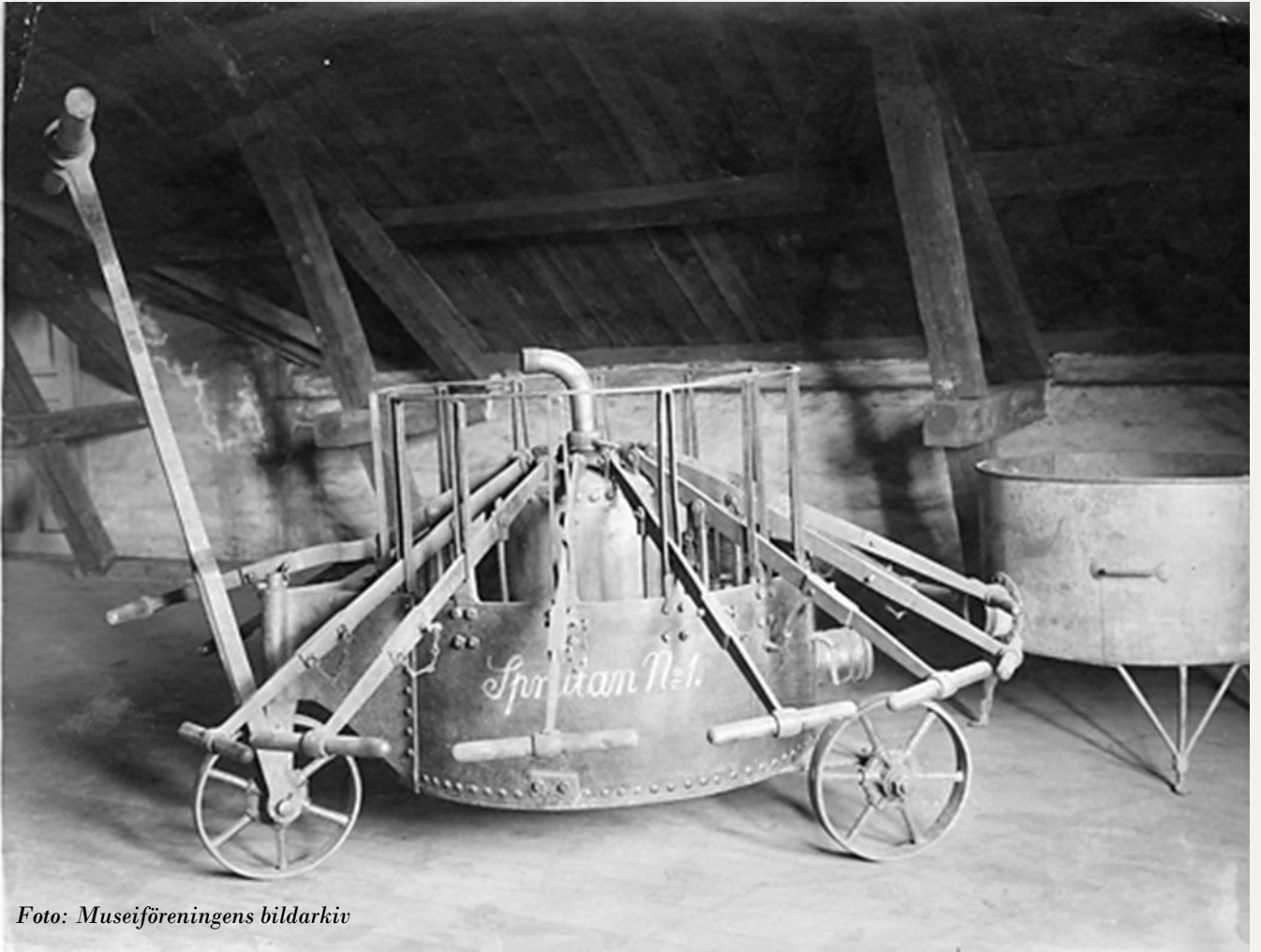
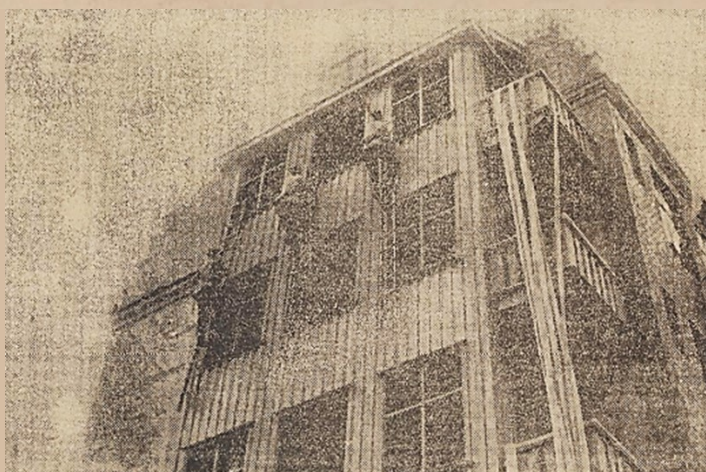

Foto: Museiföreningens bildarkiv

NÄR ELDEN ÄR LÖS. EN DAG MED STADENS MEST POPULÄRA KÅR

General-
konsullinnans
oro. — En förtvillad
situation. — Räddningen.
— Dagligt lif på en
brandstation. —
Ett hopp ned
i brand-
seglet

Från dagöfningarna på brandstationen: klättring med gripstegar

Generalkonsulinnan Svenson sof dåligt den natten. Hur hon än vred och vände på sig var det som om något icke var till lags, hon försökte att läsa, det ville icke gå, hon räknade till 799 för att somna, men det misslyckades det också. Orsaken var nog den, att hon kände sig orolig för sin man, som var borta på en affärshippa eller kanske det berodde på, att lillan, som sof i vaggan bredvid henne, också tycktes vara smittad af den allmänna oron.

För resten var det otäckt att bo så här högt uppe under vinden i ett sexvåningshus, tänk om något skulle inträffa, man skulle ju vara ohjälpligt förlorad. Till slut blefvo hennes nerver fullkomligt upproriska, hon steg upp och började gå fram och tillbaka öfver golfvet. Nej, det här duger icke, något måste vara på tok; hon drog upp persiennen och såg att det började samlas folk utanför på gatan, och i detsamma insåg hon hvad det var fråga om.

Lukten af brandrök kittlade henne i näsan och halft vettskrämd rusade hon till telefonen för att allarmera brandkåren.

I detsamma hördes kraftiga horns signaler utanför, tunga automobiler i grann röd färg, fullastade med män i hvita rockar och blänkande silfverkaskar, rusade i vanettig fart gatan framåt för att stanna utanför hennes port.

Hon hörde korta, afmätta kommandorop, skrik och larm, bultningar och slag. Folkmassan därnere, som hade tätat till en mörk, tung vägg, vek hastigt åt sidan åt sidan och nya vagnar med flerdubbelt antal karlar körde upp.

Först hade det icke riktigt stått klart för henne huru nära olyckan var, men nu förstod hon, att det var hennes hem det gällde och uppfylld af en isande fruktan sprang hon in till flickornas rum för att väcka dem, sedan in till lillan i sängkammaren, och med henne på armen rusade hon fram till tamburdörren för att komma ut på gatan. Förgäfves.

Tunga, tjocka rökmoln och heta flammor slogo mot henne, där fanns ingen möjlighet att komma fram, köksvägen var också blockerad och all räddning syntes omöjlig.

Med barnen rundt omkring sig satte hon sig ned för att invänta katastrofen tills den ohyggliga röken svepte in i rummen och fyllde den stora våningen.

Men brandsoldaterna hade icke varit överkamma under de minuter, som hade förflutit sedan de kommo till platsen.

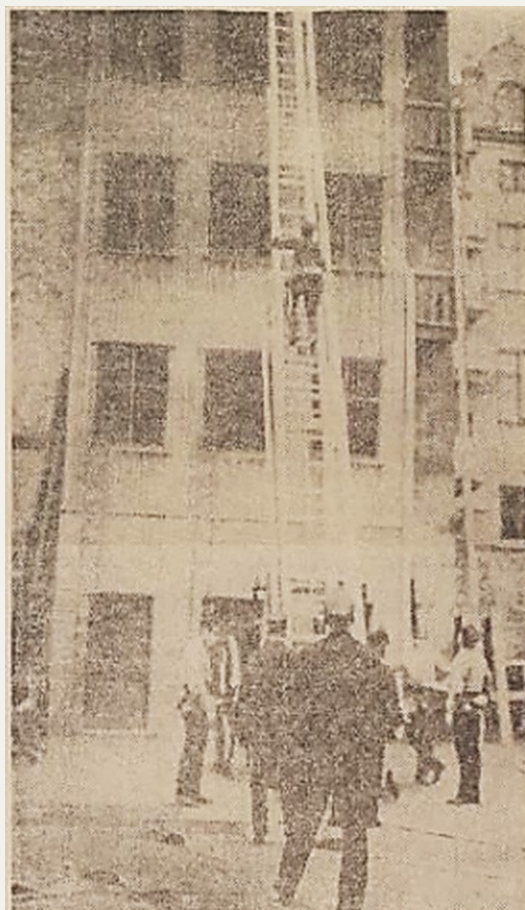
Vagnarna afbröstades, slangarna kopplades till vattenposterna, stegarna gingo med ett skärande ljud i höjden och beväpnade med yxor och rep klättrade smidiga, starka karlar uppför.

Generalkonsulinnan såg på dem som i en dröm och kunde icke nog förvåna sig öfver att de bara vågade, det föreföll omöjligt, att de skulle kunna komma undan med lifvet från ett så våghalsigt företag som att klättra på dessa sviktande stegar under det att flammorna rasade rundt omkring dem och röken stod som jättemoln mot den rödfärgade himlen. Plötsligt skymtade en gestalt mot fönsterrutan; med ett kraftigt slag krossade han glaset och hoppade vigt, icke olik en panter, in i det rökfyllda rummet. Nu var han icke längre så skinande hvit och elegant som för en stund sedan, hjälmen hängde nätt och jämt kvar på hufvudet, rocken var svart och sotig och i ansiktet lyste ett öppet blödande sår; det hade varit ett jätteverk att komma upp till högsta våningen under sådana omständigheter.

Kvinnan, som hade sett döden i ögonen, började att fatta mod, när hon såg att mannen hade en vattenslang öfver axeln, inom ett ögonblick hade han släckt några små lågor som slogo upp i ett hörn af rummet, han var icke ensam, snart stodo ytterligare två sotiga karlar därinne och en af dem tog henne våldsamt i armen och tvingade henne upp på fönsterkarmen. Var det meningen att hon skulle hoppa ned på gatan från sjätte våningen?

Men mannen hade haft en underlig stor säck med sig och utan vidare resonemang stoppade han ned henne med hufvudet före i det svarta djupet. Hvad var detta för galenskaper?

Men skulle hon nödvändigt omkomma var det lika bra att hon hoppade själf, som att blifva insnörd i en svart och otäck säck, som tydligen endast var afsedd att hindra henne att se döden i ögonen. Hon sparkade och slogs som för lifvet, och brandsoldatens försäkringar att det icke var farligt hördes som ett ekande hänfullt skratt långt i fjärran.

En 25 m. hög mekanisk stega

Var det icke farligt att blifva utslängd från sjätte våningen i en säck för att krossas mot stenläggningen! Men här hjälpte inga protester och de förskräckliga karlarna hade icke ens respekt för hennes mest hjärt-skärande böner. På ett ögonblick hade de stoppat ned henne i säcken och med ett skrik af fasa föll hon handlöst ned mot marken.

Under tiden hade de öfriga brandsoldaterna knutit in lillan i ett lakan, bundit fast ett rep i knuten och sänkte henne lugnt och försiktigt mot jorden, de två stora flickorna blefvo utan vidare stoppade ned i säcken och så bar det i väg med svindlande fart.

Nu började brandsoldaternas verkliga arbete. De höggo gladt in med sina yxor i trävirket för att kunna komma fram mellan de olika rummen, de kraftiga vattenstrålarna susade fräsande in i lågorna och efter flera timmars mödosam och ansträngande strid mot det rasande elementet hade de afgått med segern.

Vår brandkår är utan tvifvel den mest populära kåren i hela samhället. Låt vara att både polisen och brefbärarna och skatteexekutorerna hafva sina beundrare, som de så väl förtjäna, men det finns åtminstone någon, som känner sig litet otreflig till mods vid deras anblick; förfallna bötessummor, obetalda räkningar och direkta skatter göra ingen människa glad och onekligen ledas många tankar just till dessa ting när man ser representanter för de nyss nämnda tjänstemannagrupperna.

Men med brandkåren är det en annan sak, om icke heller dess tjänsteutöfning eller rättare sagdt anledningen till densamma är vidare omtyckt än möjligen bland det lilla fåtal i samhället, som ägnar sig åt mordbrand som specialitet. Men det ligger en frisk fläkt öfver dessa män, som hvarje stund på dygnet äro beredda att våga sina lif för att rädda vår egendom, vare sig den nu består af ett par gamla utslitna tofflor eller kassaskåp, fyllda med aktier och tusenlappar, och hvilka aldrig tveka en sekund, när det gäller att göra hvad plikten bjuder under de vansklighetsomständigheter.

Det beredde mig ett stort nöje, när jag en dag fick tillfälle att göra ett besök på hufvudstationen för att se, huru brandsoldaterna ha det under pauserna mellan uttryckningarna.

Löjtnant Ekstedt, vår högt uppburne brandchef, hänvisade mig till vice brandchefen, löjtnant Erik Nicander, som tog emot mig och strax var beredd att låta mig taga del af en dagöfning.

Det var stationen i Majorna, som skulle visa, hvad den dugde till, ett dussin kraftiga, energiska karlar, af hvilka somliga ha tjänstgjort i många år och utkämpat tjugotals hårda duster mot den röde hanen stodo uppställda under ledning af löjtnant Kroon. Ett ljungande kommandorop, och truppen lystrade, som om man hade dragit på ett snöre, ett par motorvagnar körde fram och avbröstade, stegarna hissades upp, och klättringen öfver väggar och tak begynte. Det gick undan, skall jag säga.

Inom få sekunder voro de uppe i högsta våningen i sällskap med slangar, yxor och rep, och så bar det ned igen i samma våldsamma fart, vattenstrålarna riktades in och stego med ett fräsande ljud mot höjden, räddningsattiraljen plockades fram, och löjtnant Nicander frågade mig med ett småleende, om jag hade lust att försöka brandseglet.

Tanklös som vanligt svarade jag, att det skulle bli roligt, och under de närvarandes odelade nöje sprang jag upp till andra våningen af öfningshuset och tittade ut genom fönstret.

Men då ångrade jag mig betydligt. Det såg fruktansvärdt farligt ut, brandseglet tycktes icke större än en ordinär näsduk, och karlarna, som höllo det, sågo alldeles för klena ut för att kunna hålla det uppe.

Foto: Museiföreningens bildarkiv

Foto: Museiföreningens bildarkiv

Jag sväljde och sväljde, de uppmuntrande ropen nedifrån voro nog så bra, men i alla fall, trefligare saker har jag varit med om. Då såg jag fotografens hånleende uppsyn, och med en känsla af förtviflan öfver att jag hade glömt bort alla goda förmaningar, som min stackars mamma gifvit mig och som skulle ha gjort mig modigare i farans stund, hoppade jag. Jag är rädd för att det icke blef vidare elegant, men nu var saken klar, och jag fann mig liggande i seglet, omgifven af en mängd folk, som hade svårt att dölja sin muntherhet. Men jag hade hoppat i alla fall, och det var ändå hufvudsaken!

Man talade om att det ofta är alldeles omöjligt att få de inestängda att släppa taget i fönsterposten och att de flesta icke våga hoppa, förrän elden tagit fast i kläderna. När det är fråga om större höjder, använder man emellertid icke segel – risken att komma bredvid är icke utesluten – utan i stället begagnar man sig af den förut omtalade "säck", som på fackspråket kallas lifräddningsslang och afgjort är det bästa och säkraste sättet att komma från en farlig situation.

Naturligtvis skulle vi profva denna apparat också, och med dödsföraktande hjältemod kröp fotografen ned i säcken och rutschade gladeligen till marken. Han påstod, att det var det roligaste, som han hade varit med om på länge, och jag tror honom. En stackars fotograf är just icke bortskämd med nöjen,

Vid öfningar använder man kasserade vattenslangar då det skulle blifva för dyrbart att slita på de nya. Tack vare det jämna trycket och den omsorgsfulla behandling, som ägnas dem – t.ex. så stoppas de ytterst noggrant så snart ett hål upptäckes – är deras lifslängd bortåt femton år eller tre gånger så lång, som motsvarande i Stockholm.

Öfver hufvud taget bör brandbefälet ha ett särskildt erkännande för den omsorgsfulla vård, som ägnas all materiel. Utrustningen är naturligtvis fullt modern och Göteborgs brandkår uppfyller med glans alla de kraf, som man kan ställa på en storstads brandväsende.

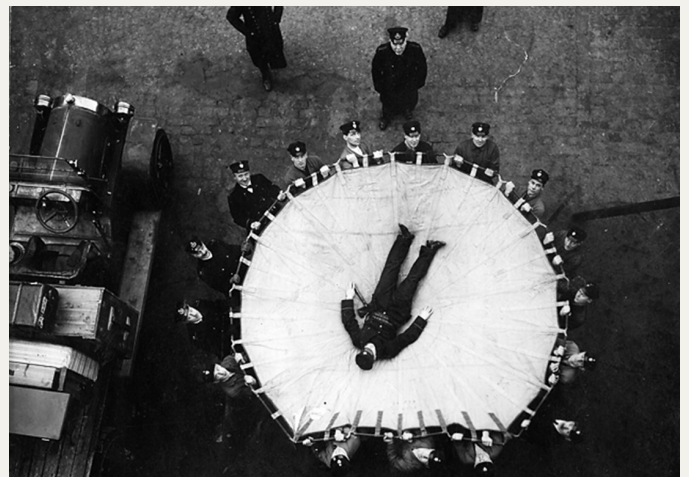

Foto: Museiföreningens bildarkiv

Foto: Museiföreningens bildarkiv

GÖTEBORGS HANDELS- OCH SJÖFARTSTIDNING 1922-06-10

Göteborgs brandkårs 50-årsjubileum firas med en enkel festlighet på huvudbrandstationen fredagen den 16 juni kl. 12,30 e. m. Därvid kommer vice brandchefen, E. Nicander, att hålla föredrag om brandväsendets utveckling under den gångna 50-årsperioden, varjämte uppvisningar anordnas m. m. Till slut äger medaljutdelning rum.

FRÅN VÅR BRAND- KÅRS FÖRSTA TID.

Överbrandmästare Heinemann skildrar för Göteborgs-Posten hur det var för 50 år sedan.

Kåren vid Gustaf Adolfs torg

Göteborgs brandkår kan den 1 juli i år se tillbaka på en 50-årig tillvaro.

Det var nämligen den 1 juli 1872 som stadens brandkår kasernerades. Även förut hade man visserligen haft brandkår, men denna var mera att räkna som ett mellanting mellan frivillig och fast kår. Brandmännen bodde i sina hem och nåddes av underrättelsen om eldsvådeutbrott på samma sätt som alla andra medborgare, genom klämtningar från domkyrkans torn. Fastän Göteborg vid denna tid ej hade ens en tredjedel så många innevånare och ej heller det vidsträckta område som i våra dagar var det dock nödvändigt att vid eldsvådetillfällen närmare angiva var elden brutit ut. För den skull hade staden indelats i distrikt. Inträffade två eldsvådor samtidigt i tilläventyrs olika distrikt klämtades det omväxlande för de båda distrikten.

Hur vår första brandkår var organiserad.

Detta system blev emellertid i längden ohållbar, och så kom, som nämnt 1872 den kasernerade brandkåren till stånd, inom parantes sagt landets första. Stockholms brandkår blev först ett par år senare kasernerad.

Med den förutvarande brandchefen, handlanden A. G. Hallgren i skrädderfirman Hellström & Hallgren, som chef och sekreteraren i hushållningssällskapet löjtnant Linde som vice chef organiserades den nya kåren och delades upp på tre stationer, den nuvarande vid Gustaf Adolfs torg, gamla brandstationen vid Östra Skansgatan och den ännu i dag använda stationen vid Kusttorget, som då byggdes ny.

Brandstationen vid Östra Skansgatan

Personalen vid kårens uppsättning var två överbrandmästare, fyra brandmästare, sex brandkarlar av första klass, vilka motsvarade våra dagars förmän i tjänstegrad, samt 18 á 19 vanliga brandkarlar. Dessutom hade kåren 24 extra brandkarlar, som i tur och ordning tjänstgjorde som förstärkning nattetid.

Det fanns också ett slags brandpostering i Masthuggs-bergen och i Redbergslid, en förman och fyra extra brandkarlar på vart ställe. Men dessa hade blott till uppgift att ingripa om elden skulle komma alltför nära deras egna områden. Och mera kunde man ej begära av dem.

Förmannen hade 100 kr. om året i lön och de extra brandkarlarna 50 kr. Av denna första uppsättning finnes nu veterligen bara en i livet, men han är i gengäld fortfarande i tjänst.

Det är den ene av de båda förste överbrandmästarne, hr John Heinemann, visserligen numera pensionerad som överbrandmästare, men dagligen i full verksamhet som redogörare vid brandkåren.

Vid ett besök i går hos hr Heinemann skildrade han för Göteborgs-Posten ett och annat från denna kårens första tid, som i så många och mycket var helt olik våra dagars.

John Heinemann

Talrör till vakten i Tyska kyrkans torn.

Den första reformen, som infördes efter brandkårens tillkomst, var att flytta brandvakten i domkyrkotornet till Tyska kyrkans torn.

Dessutom inrättades en brandvakt i Karl Johanskyrkans torn. Det var ej mindre än fem man av brandkåren, som måste avskiljas för denna tjänst, tre i Majorna och två i Tyska kyrkan.

Det skulle egentligen ha varit tre man där också, men man gjorde så att en av de i vanlig tjänst varande brandkarlarna fick alternera med de två vaktkarlarna i tornet.

Sedan gällde det att komma i något intimare kontakt med tornväktarne än förut. För detta ändamål anlades ett talrör från rådhusets gård upp till Tyska kyrkans torn, och genom detta skulle brandchefen eller hans företrädare inhämta närmare detaljer från tornvakten om eldens riktning, omfattning o.s.v. Men det visade sig så besvärligt att kommunicera genom talröret att detta bara blev använt en enda gång. I denna veva infördes brandtelegrafen mellan stationerna. Det var visaretelegrafen som installerades och brandkarlarna av första klassen fingo till åliggande att sköta den. När man fick anmälan om eldsvåda på någon station så snurrade man runt telegrafens visare fyra gånger, vilket var tecknet till uttryckning.

Brandmanskapet på de andra stationerna fingo sedan invänta närmare order innan uttryckningen verkställdes.

Snart inrättades visaretelegraf också till tornväktarne. De hade till en början rätt svårt att stava sig fram på visare-alfabetet, men det gick i alla fall.

Brandlådor i gathörnen med förseglade nycklar.

Brandkårens kontakt utåt var emellertid fortfarande inskränkt till tornväktarne. Dessa gävo visserligen signal så fort de sågo någon starkare rök någonstädes, men då hade ju elden redan fått ganska stark näring. Man måste finna något sätt att slå larm redan under eldens första skede. Och för att få bättre förbindelse i detta avseende konstruerade brandkårens telegrafuppsyningsman, som var ingen mindre än stadens telegrafdirektör, i slutet av 1872 eller början av 1873, ett slags allarmlådor, vilka sattes upp här o. där, inalles 8 lådor.

Dessa hade telegrafisk signalavsändning enligt Morsesystemet. De voro emellertid ej tillgängliga för allmänheten, utan höllos låsta. Blott poliskonstaplarna och en eller annan särskilt betrodd man, såsom exempelvis någon nattvakt eller dylik person, hade nycklar till brandlådorna, men de måste förvara dem i förseglade påsar. Att ta fram nyckeln ur påsen utan att eldsvåda förelåg var ungefär lika straffvärt som att slå falskt allarm i våra dagar. Blott en brandkunde motivera förseglingens brytande. Det blev dock ej mycket bättre efter brandlådornas införande.

Poliskonstaplarna och de andra förtroendemännen hade tydligen svårt att följa anvisningarna i lådorna för telegrafens användande. Där det skulle vara punkter blev det ofta långa streck på mottagningsremsorna, och en förskräcklig villervalla uppstod alltemellanåt när det gällde att med ledning av signalerna från lådorna, bestämma eldsvådans läge.

Efter ett par år slopades därför lådorna, och riktiga telegrafskåp, liknande de nuvarande inrättades. Man hade år 1874 10 stycken sådana skåp. Nu är antalet 185.

Brandkårens första elddop: Vid Bagaregatan.

Vår första flodspruta, en roddpråm.

Den attiralj, som stod till den första brandkårens förfogande, var enligt nutida begrepp ganska underhaltig. Först var det 10 större handkraftssprutor på fyra hjul. Nio av dem fordrade 22 mans besättning vid pumpstängerna och den tionde ej mindre än 30 man. Dessa sprutor kunde leverera 150 kannor vatten vardera i minuten. Dessutom hade kåren ett antal kärrsprutor på två hjul samt karsprutor. Dessa sistnämnda voro i all enkelhet vattenkar, som placerats på en kärra. När man kom fram till brandplatsen med dem "bröstades" de av, d.v.s. de lyftes ner från kärran, varpå man fick hälla vatten i dem och sedan pumpa. Såväl de fyrhjuliga sprutorna som de tvåhjuliga sprutorna hade dock både sug- och pumpanordning.

Den första flodsprutan bestod av en större båt eller pråm, som framdrevs med sex stora åror. På pråmen placerades ett eller två av de förut nämnda kare, och med denna utrustning gav man sig gladeligen ut på eldsläckningar.

Naturligtvis kunde en sådan flodspruta ej längre försvara sig i rikets första sjöstad. Den efterträddes av en "ångsprutebåt" vilken drevs med ånga från ångsprutan, som fanns ombord. Man hade också en ångspruta i land, vilken hade en ångpanna liknande en stympad kon, hängande på ena sidan.

Bland materialet under denna första tid funnos också 40 f. långa läderslangar, ett minne från äldre dagar. Slangarna hade uppfunnits redan på 1600-talet och bestodo då av hopsydd läderslangar.

De slangar brandkåren fick taga i arv från sina föregångare voro visserligen hopnitade i sidorna med kopparnitar, men i alla fall fortfarande av läder. Och varje vår måste dessa slangar tagas fram för att smörjas och putsas upp. Det var ett värtecken så gott som något i 1870-talets Göteborg.

Slangarna kommo även till användning, och man placerade dem med förkärlek närmast brandplatsen eller på något annat ställe där en stark slitning förekom. Härigenom sparades de nya slangarna av engelsk väv.

Sitt första elddop fick den nya brandkåren redan på hösten, om hr Heinemann ej mindes fel, den 4 oktober 1872, då det bröt ut eld i kvarteret Fyrkanten vid Bagaregatan vid Stigbergsliden. Man ryckte ut med frejdigt mod, men blev slokörad, då det ej fanns något nämnvärt tryck på vattenledningen.

Det blev blott en 3 á 4 meter lång stråle eller något som skulle föreställa stråle. Man var tvungen att skicka bud till vattenledningsverket, och hur det manipulerades där, så blev efterhand trycket starkare. Men då hade elden gripit omkring till den grad att fyra hus lagts i aska. Ett femte lyckades man rädda och därmed sätta stopp för branden.

Många svårigheter och äventyr har hr Heinemann varit med om under sin långa brandmanabana. Ett par gånger var han nära att slå ihjäl sig under släckning i nybyggnader. Man hade rätt ofta sådana eldsvådor i nybyggnader då. Det användes nämligen kärll med glöd i att torka ut husen, och stodo dessa kärll ej på särskilt eldfast underlag blev det gärna eldsvåda. En gång vid en sådan brand i hörnhuset vid Stureplatsen brast vindsgolvet under hr H. Han störtade ner, men blev hängande fast med rocken i en spik i en bjälke. Lyktan slocknade, och ingen blev honom varse. Han ropade på hjälp, men brandmännen hade annat att syssla med. Slutligen, i sista minuten, hörde en polis-kommissarie hans nödrop och lyckades hjälpa honom upp.

En ödesdiger väntan på Hisingsbron.

Mycket skulle kunna förtäljas om upplevelser av liknade slag, men det skulle taga för mycket utrymme i anspråk. Blott ett par händelser till skola omnämnas.

Den värsta branden hr Heinemann kunde erinra sig var när Gillbladska fastigheten vid Kungsgatan brann. Det blåste en orkanlik storm, och kraftledningar i huset slog mot föremål av järn och plåt så att oerhört våldsamma elektriska urladdningar inträffade. Vid ett tillfälle kastades hr H. själv tillsammans med två man ner från en stege av en sådan urladdning.

En annan gång fick hela brandkåren rycka ut till Skansen Lejonet, där gnistor från ett lokomotiv antänd den ekkula som då krönte skansen. Man var rädd för att kulan skulle falla ner i riktning åt krutförrådet, och en sådan kalamitet måste avvärjas. Att släcka branden i kulan gick inte, ty vattnet från slangarna nådde bara halvvägs ditupp. Det var vid 8-tiden en midsommardag man ryckte ut, och vakttjänsten räckte till kl. 7 morgonen därpå, så sakta förtärdes kulan av elden, men brann gjorde det hela tiden.

En annan händelse återkallade hr Heinemann i sitt minne.

Det var en jätteeldsvåda på Hisingen, som fick så stora dimensioner till följd av en brovakts envishet. Det var i ett hus strax på andra sidan Hisingsbron det fattat eld. När brandkåren kom rök det ur huset, men ingen eld syntes till.

Just som man skulle passera bron svängde brovakten om bron, emedan en båt skulle igenom. Brandbefälet försökte få honom att vänta, men förgäves. Det blev i stället brandkåren som fick vänta, omkring 10 minuter, och under tiden bröt elden ut med klar låga och en mängd stora trä- och kolupplag ödelades av jättebranden, som räckte i hela två dagar, om ej hr Heinemann missminde sig två pingstdagar.

Brandkårens 50-årsjubileum

Något om vårt brandväsens utveckling
under det senaste halvseklet.

Brandchefen Gust. Ekstedt

På fredag firar Göteborgs brandkår som bekant sitt halvsekeljubileum. Brandkåren är tvivelsutan vår stads mest populära offentliga institution. Icke att undra på. Det mod och den rådighet, som de käcka vita soldaterna lägga i dagen, då de kämpa sin kamp mot det förhärjande element, som lössläppt lägger oerhörda värden i aska, kan icke nog beundras.

Den, som fått se dem på nära håll, då de med yxorna i högsta hugg och med tunga slangar över axlarna balansera över avgrunder för att betvinga en eldhärd, vet bättre än någon annan, vilka faror de utsätta sig för.

Man behöver endast erinra sig de senaste stora eldsvådorna på Agnesberg, Grand Hotell, Första Långgatan för att minnas vilka hjältedåd, som utfördes där. Går man längre tillbaka i tiden och tänker på de brandplatser, som äro förbundna med namnen Barck & Warburg, Rosenlunds fabriker, Hultmans holme, Järntorget, Parelius, Lundby mek. Verkstad och många andra, förvånas man över den mängd stordåd, vår brandkår utträttat.

Den har gjort sin plikt i alla väder, och det är det bästa lovord, den kan erhålla.

De femtio år, som ligga mellan den dag, då brandkåren kasererades och tills nu, äro icke blott fyllda av bragder och intensivt arbete.

Det ligger även många minnen av gladare art förborgade i den gångna tiden. Kamratskapet har alltid stått högt i kurs i brandkasernerna, och mellan befäl och manskap råder nu som förr den största tillgivenhet.

Har brandkåren gjort sig känd för sina snabba anryckningar mot den röde hanen och tillkämpat sig hundratals segrar, får man icke glömma den kraftfulla organisation, som staden har att tacka därför.

Det är ett långt steg mellan de redskap, som användes i mitten av förra seklet, och de hypermoderna motorvagnar och tekniska mästerverk, med vilka våra dagars brandsoldater bekämpa elden.

De flesta minnas nog de rödmålade vagnar, som dragna av frustande hästar brusade fram genom gatorna, när larmsignalerna ljödo, och tycka, att det tillståndet var landsortsmässigt nog bredvid den bilpark, som nu är färdig att rycka ut vid första signal. Den tid, då det klämtades från kyrktornen och tornvaktaren ropade

”Klockan är elva slagen.
Gud bevare vår stad från eld
och brand och fiendehand.
Klockan är elva slagen...”

är dock icke längre avlägsen, än att minnesgoda personer, som ännu gå omkring bland oss, mycket väl erinra sig den.

Mycket har förändrats sedan dess. De gamla uppåden, stadsvakterna och den allmänna värnplikten mot eldfienden avlöstes av den fasta brandkår, som förlades i särskilda kaserner och vilken i Göteborg nu firar sitt jubileum.

Inom parentes sagt är den, den äldsta i Sverige, och endast tjugo år yngre än den första i Europa, Berlins, vilken stått som mönster för alla de övriga.

Det var den dåvarande chefen för stadens eldsläckningsväsen, skraddaremästare A. G. Hallgren, som med energi och förutseende genomförde denna reform. Man förlade kåren i tre avdelningar, en vid Gustaf Adolfs torg, en i Haga och den tredje vid kusttorget i Majorna. Av dessa ligga som bekant den första och sista ännu kvar i sina gamla förläggningar. Senare tillkommo huvudstationen vid Nordhemsgatan, Olskrokens och Lundby stationer, varjämte Örgrytes avdelning ju även räknas till Göteborg. Den gamla stationen i Haga slopades samtidigt med tillkomsten av huvudstationen.

Under den närmast följande tiden efter omorganisationen utvecklades kåren i hastigt tempo. I och med tillkomsten av vattenledningen från Delsjön blevo de gamla redskapen överflödiga, och så snart som vattenverket blev riktigt ordnat, så att tryck m.m. fungerade tillfredstillande, dröjde det icke länge, förrän kåren stod på höjdpunkten av tidens övriga inrättningar av liknande slag.

Löjtnant O. Lindé, som blev brandchef efter Hallgren, nedlade ett synnerligen nitiskt arbete, och detta fullföljdes på ett lysande sätt av kapten E. Tegnér, som åren 1890-1910 ledde stadens brandväsen in på delvis nya banor.

Den nuvarande huvudstationen kom till stånd under denna tid (1891), tjänsteförhållandena moderniserades, larmljuset infördes, flodsprutan anskaffades, och alarmskåpen förbättrades.

Särskilt flodsprutan har sin stora betydelse för sjöstaden Göteborg och det låter som en saga, när man hör talas om de gamla prämar, som till för endast några år sedan ombesörjde eldsläckningen på fartygen i hamnen.

Under den nuvarande brandchefens ledning har kåren automobiliserats och torde utan tvivel kunna anses vara den förnämsta i Sverige i fråga om att ha tillgodosett en ny tekniks krav på ändamålsenlighet. En blick på brandkårens senaste årsredogörelse ger mer än tillräckligt stoff för bedömning av dess kapacitet. Den består av 168 man, därav 62 på huvudstationen, äger 16 automobiler, flodsprutan, motorsprutbåten ”Penta” samt ett par mindre handkraftsprutor, placerade vid Arendal och Syråla.

Dessutom finnes 162 brandskåp, av vilka 124 tillhöra staden, 187 larmklockor och 141 km. yttre ledningar. Hela materialet äger ett bokfört värde av 606,000 kr. Under förra året alarmerades brandkåren 214 gånger, därav 7 gånger på ett dygn. Flodsprutan har varit ute 12 gånger, och sammanlagda längden av slangar som kommit till användning har varit 12,750 meter. Den största körhastigheten som noterats har varit 1,200 meter i minuten och uttryckningarna ha varit verkställda på 40 sekunder.

En del av verksamheten som icke får glömmas är den förebyggande vakthållningen som förekommer vid teatrar, Konserthus och andra offentliga ställen.

Dessutom ombesörjer brandkåren som bekant sjuktransporterna inom staden.

När Göteborgs brandkår alltså på fredag ser tillbaka på en 50-årig tillvaro i dess nuvarande gestalt, önska alla medborgare i denna stad att den fortfarande skall stå i den snabba och gedigna utvecklingens tecken och under energiska och framsynta män allt mera befästa det stora anseende den med stor rätt gjort sig förtjänt av,

Brandkårens 50-årsjubileum.

*Något om eldsläckningsväsendets utveckling i Göteborg
under det gångna halvseket.*

Förre brandchefen E. Tegnér

*Den nuvarande brandchefen
G. Ekstedt*

Göteborgs brandkår firar på fredagen sitt halvsekeljubileum. Femtio år är en ganska lång tid, ej minst om man tänker på de närmast förflutna. Och dock kan man ej undgå att känna beundran för det sätt, varpå vårt brandväsen utvecklats under denna tid. I de moderna brandbilarnas och motorsprutornas tidevarv ha vi helt enkelt svårt att föreställa oss, hur kampen mot den röde hanen kunde föras med någon grad av effektivitet för ett halvt sekel sedan. Många vackra bragder från kårens ungdom vittna emellertid om att brandfolkets arbete ej var förgäves ens med de primitiva hjälpmedel som då stodo till buds.

Viktiga epoker i vårt brandväsens utveckling ligga rätt nära i tiden. Det är endast de allra yngsta, som inte minnas den ståtliga synen då brandvagnarna rusade genom gatorna efter frustande hästar. De voro bra nog, men det var i alla fall ett jättesteg som togs, då brandkåren övergick till motorfordon.

Automobiliseringen är som man vet vid det här laget fullständigt genomförd. De präktiga gamla hästarna ha fått vila, och kuskarna ha blivit chaufförer.

Göteborgs brandkår är i detta nu en fullt modern institution, rustad att ta upp de allvarligaste duster med elden.

Från brandstationen i våra dagar

Hur såg det då ut för mer än femtio år sen, innan vår fasta brandkår, började sin verksamhet? Vi hade många trähus på den tiden, och elden var inte sen att härja, där han kom åt. Någoting måste ha gjorts för att söka hejda hans ofta nog våldsamma anlopp. Hela stadsdelar hade ödelagts - det är klart att invånarna måste på något sätt ha skyddat sig. Det gick till på det enkla sättet, att lite var hjälpte till, då nöden krävde.

Med trumvirvlar och klämtning i kyrkklockorna uppådades borgarna, när elden var lös, den enkla brandsläckningsattiraljen bemannades, vattenlangningskedjor bildades, och pumparna sattes i gång av villiga händer, Det var allt. Men det var klart att med stadens tillväxt kunde detta system inte i längden vara tillfredställande.

Så bildades Göteborgs frivilliga brandkår, en sammanslutning som i åtskilliga årtionden stod som första uppåd vid eldsvådor. Kåren gjorde ett gott arbete och kan väl på sätt och vis sägas ha lagt den första grunden till vårt nyare brandväsen.

För dess räkning anskaffades flera sprutor av för den tiden avsevärd kapacitet, däribland en ångspruta. Man insåg fördelen av att äga en fast kår av yrkesmän, tränade för detta speciella arbete och färdigt att i varje ögonblick rycka ut.

År 1872, upprättades så Göteborgs brandkår, den första fast kasernerade i Sverige. Den började sitt arbete i juli.

Chef för den frivilliga brandkåren hade varit handlanden A. G. Hallgren, och denne fick också till uppgift att organisera den nya kåren.

Vice brandchef blev sekreteraren i Hushållningssällskapet, löjtnant O. Lindé, och redan 1874 fick denne övertaga högsta ledningen.

Förutom de två cheferna räknade brandkåren ett par brandmästare och omkring 25 brandkarlar. Brandstationerna voro tre, en vid Gustaf Adolfs torg, en vid Kusttorget och en vid Östra Skansgatan, av vilka som bekant de två förstnämnda fortfarande äro i bruk.

Nu infördes de första brandtelegraferna, och åtskilliga nyanskaffningar av släckningsredskap företogs. På sin tid nog så präktig, skulle attiraljen snarast framkalla ett löje hos den moderne brandmannen. Låderslangar, sprutor för handkraft och kar som drogos på kärror, hörde till de viktigaste sakerna i redskapsuppsättningen, ej att förglömma de pråmar, som utrustade med kar eller handsprutor utgjorde våra dåvarande "flodsprutor".

Den nya vattenledningen från Delsjön åstadkom emellertid snart nog ändring i dessa förhållanden. Genom dess införande kom eldsläckningsväsendet in på helt nya banor, och under ledning av kapten E. Tegnér, som 1890 övertog brandchefsposten, skulle det ytterligare utvecklas och grunden läggas till våra dagars fullt moderna organisation.

Kapten Tegnérs arbete och dess betydelse för Göteborgs brandkår torde ej kunna överskattas. Ej mindre ifråga om den inre organisationen än beträffande kårens tekniska resurser voro hans insatser epokgörande.

År 1891 togs den nuvarande huvudbrandstationen i bruk. Nya brandstegar anskaffades och signalväsendet förbättrades. Den stora flodsprutan kom till 1908, brandstationen i Olskroken öppnades 1905, och året därpå uppfördes en ny station i Lundby. Detta blott som exempel på de viktigaste bladen ur Göteborgs brandkårs historia från denna tid.

Den senaste stora reformen, automobiliseringen, har genomförts av nuvarande brandchefen, Gustaf Ekstedt, vilken efter att ha varit vice brandchef i ett tiotal år, övertog ledareposten 1910.

Inalles har brandkåren nu 16 bilar med motorsprutor och stegar av modernaste konstruktion.

Belysande för utvecklingen är också kårens numerär. F. n. har brandchefen Ekstedt under sig två vice brandchefer, löjtnanterna Nicander och Kron, därtill tre överbrandmästare och fyra brandmästare, en verkmästare och en redögörare samt 115 brandsoldater. Det är, som man ser, något mer än för femtio år sedan!

När brandkåren nu jubilerar, mottager den en honnör från hela Göteborgs samhälle. Den har ständigt varit på vakt, ständigt med liv och lust gått till sitt farliga och uppoffrande arbete, räddande liv och egendom. Det är något mer än rätt och slätt ett yrke att vara brandman, och den stora popularitet, vår brandkår åtnjuter inom alla läger, är i ovanligt hög grad berättigad. Vid den minneshögtidighet, som äger rum på fredagen, följes kåren av alla göteborgares uppriktiga lyckönskningar för det nya halvseklet.

Brandchef Gustaf Ekstedt

Brandkårens femtioårs- jubileum.

Firat under anslående former. — Vice brand-
chefen E. Nicander om kårens upp-
komst och utveckling.

Den festligt smyckade gymnastiksalen.

Göteborgs brandkår firade i dag sitt femtioårsjubileum under enkla men synnerligen anslående former.

De till ett åttiotal uppgående inbjudna, bland vilka märktes stadsfullmäktiges ordförande, handl. K. G. Karlsson, borgmästare Lindberg, polismästare Kjellin, ledamöterna i drätselkammaren, cheferna för "Svea" och "Skandia" m. fl. försäkringsbolag, brandchefer från grannstäder, pensionerade brandmän, representanter för pressen, o. a. samlades strax efter klockan halv ett i huvudstationens dagrum, där de hälsades välkomna av brandchefen, kapten Gustaf Ekstedt.

V. brandchefen, löjtnant Eric Nicander, höll därpå ett intressant och överskådligt föredrag om kårens uppkomst och utveckling av ungefär följande innehåll:

Redan 18 år efter det Göteborg fått sina stadsprivilegier erhöll staden sin första brandordning, vilken emellertid var mycket bristfällig och knappast blev bättre genom de tillägg som tid efter annan gjordes till densamma.

Eldsläckningsapparaten var för tungrodd, och arbetet försvårades av att husen nästan alltid voro av trä och saknade brandmurar.

Efter en närmare beskrivning över eldsläckningsinstitutionens organisation övergick tal, så att beskriva hur den moderna brandkåren kom till. Den 9 juni 1832 erhöll Göteborg sin frivilliga brandkår, uniformerad i vita segelduksrockar, och, fast den tillkommit på privat initiativ, en verklig mönsterkår.

Då den värnpliktiga brandkåren visat sig oduglig, förbättrade även staden sitt eldsläckningsväsen, och konkurrensen mellan de två kårerna tog sig ofta drastiska uttryck. Man icke blott föredrog att spruta vatten på varandra; en gång ställde sig en medlem från frivilliga brandkåren på luckan till brunnen för att hindra stadsbrandkårens arbete. När denna körde bort honom, blev den varnad av myndigheterna för sitt ingripande!

Den 1 juli 1872 organiserades Göteborgs yrkesbrandkår under ledning av skraddaremästare Hallgren. Kårens utveckling sedan denna tid har gått fram med stormsteg under befäl av brandcheferna Hallgren, Lindhé, Tegnér, och Ekstedt.

I och med brandtelegrafens införande fick man känning av falsk allarm. Första gången detta inträffade var i oktober 1872. Men även de gamla tornväktarna sågo ofta hallucinationer och förblandade oskyldiga molnbildningar med eldsvådor.

Till slut ansågs denna syssla överflödig, och natten mellan den 30-31 oktober 1898 skådade tornvakten för sista gången ut över staden.

1914 fick kåren sitt första motorfordon, nu äger den 16, samtliga av svenskt fabrikat.

Därefter redogjorde tal. för en del större eldsvådor, vid vilka brandkåren utmärkt sig, och slutade sitt med livligt intresse åhörda föredrag med en hyllning till redogöraren Heinemann, den ende kvarvarande medlemmen sedan kårens första dagar.

Efter föredraget följde demonstration av olika brandattiraljer och räddningsredskap, av vilka särskilt gasmaskerna väckte stor uppmärksamhet.

Rätt som det var ljud allarmsignalen, inom loppet av några sek. hade tre avdelningar ryckt ut, ett utmärkt exempel på den oerhörda hastighet, varmed bilarna bemannas och komma i tjänst. Denna gång förelåg emellertid falskt allarm. Efter att ha kört runt stationen, återvände åkdonen till sina platser.

Till slut samlades man i gymnastiksalen, där förfriskningar voro framställda. Här utdelades följande utmärkelsetecken:

Vasamedaljen: redogöraren J. Heinemann, överbrandmästarne E. Blomgren och C. A. Carlsson samt brandförman A. Hellström.

Försäkringsaktiebolaget Sveas guldmedalj:
Brandchefen G. Ekstedt.

Försäkringsaktiebolaget Skandias guldmedalj:
Brandchefen G. Ekstedt.

Försäkringsaktiebolaget Skandias silvermedalj:
Brandmästarne G. Udéhn och A. Palm och J. Tengstrand, brandförman A. Stjerneman samt brandkarlarne C. Forsell och O. V. Svensson.

GÖTEBORGS BRANDKÅRS 50-ÅRSJUBILEUM.

*Firades i går under anslående former på
huvudstationen.*

En utryckning efter festligheterna.

Göteborgs brandkårs 50-åriga tillvaro högtidlighölls i går med en anslående festlighet på huvudstationen, vartill inbjudits representanter för åtskilliga av stadens verk och styrelser, pressen m.fl. Bland de närvarande märktes sålunda stadsfullmäktiges ordförande, handl. K.G. Karlsson, v. ordföranden, kamrer H. Lindholm, borgmästare Lindberg, polismästare Kjellin, en del ledamöter av drätselkammaren, cheferna för "Svea" och "Skandia" och pensionerade brandmän.

De inbjudna samlades i den för dagen festligt dekorerade samlingsalen, där de hälsades välkomna av brandchefen kapten Gust. Ekstedt, som påpekade, att dagen för jubileet egentligen skulle varit den 1 juli, men att den nu valda dagen varit den lämpligaste för denna festlighet.

Därefter lämnades ordet till vice brandchefen E. Nicander, som höll ett sakrikt och med stort intresse åhört föredrag om brandkårens uppkomst och utveckling. Trots ämnets allvarliga natur saknade föredraget icke muntra poänger. Efter att ha redogjort för kårens ärorika historia, erinrade tal. till slut om, att det nu endast fanns en medlem kvar som varit med från början, nämligen redogöraren Heinemann. Denne blev också föremål för en hjärtlig hyllning.

Efter föredraget företogs en uttryckningsövning samt demonstration av brandstationens lokaler. Vid uttryckningen fingo de närvarande se prov på med vilken snabbhet bilarna bemanas och komma i bruk.

Till slut var en bankett anordnad i kårens gymnastiksal för de inbjudna och för huvudstationens personal, därvid medaljutdelning förrättades och flertal tal hölls.

Följande utmärkelsetecken utdelades:

Städernas brandstodsbolags guldmedalj till brandchefen G. Ekstedt, försäkringsaktiebolaget Skandias guldmedalj till brandchefen G. Ekstedt och försäkringsaktiebolaget Sveas guldmedalj till brandchefen G. Ekstedt och v. brandchefen E. Nicander.

Vasamedaljen överlämnades till redogöraren J. Heinemann (anställdes som överbrandmästare vid kårens uppsättning den 1 juli 1872 och avgick med pension 1903), överbrandmästare E. Blomgren (anst. 1893), överbrandmästare C. A. Carlsson (anst. 1898), brandförman A. Hellström (anst. 1896), samt försäkringsaktiebolaget Skandias silvermedalj till brandmästarna J. Tengstrand (anst. 1897), G. Udehn (anst. 1898) och A. Palm (anst. 1898) brandförman A. Stjerneman (anst. 1897) samt brandkarlarna G. Forsell (anst. 1898) och O. Svensson (anst. 1898).

Medaljutdelningen förrättades av hr K. G. Karlsson, som höll ett anförande och frambar ett tack till medaljörerna och kåren för de gångna årets arbete. En del telegram hade även anlänt, bl.a. från Städernas brandstodsbolag, vari frambars ett tack till brandchefen Ekstedt för hans insiktsfulla arbete inom brandväsendet, vilket blivit högt skattat inom försäkringskretsar. Direktör H. Murray i brandförsäkringsaktiebolaget Svea frambar å bolagets vägnar ett tack till brandchefen och kåren, och skeppsredaren John E. Olson frambar drätselkammarens tack.

Brandchefen Ekstedt tolkade medaljörernas tacksamhet till brandstodsbolagen och gav i ett anförande sitt odelade erkännande till kåren för det goda kamratskap som alltid varit rådande och som icke minst gjort sig gällande vid eldsvådor.

Efter festligheten ryckte hela brandkårsstyrkan ut och gjorde en rundtur genom staden.
